

[Ib Christensen]

en renteskatteordning kan være begyndelsen hertil.

For det fjerde: der gennemføres en konsekvent frihandelspolitik, konkurrenceforvridende erhvervssubsidier afvikles, erhvervslovgivningen opbygges på frikonkurrenceprincipper, og monopollovgivning og -tilsyn effektiviseres.

For det femte: den danske krone gives fri gennem en udtræden af EMSen, så tilbud og efterspørgsel bestemmer kursen og konkurrenceerhvervene får rimelige vilkår.

For det sjette: en liberal arbejdsmarkeds politik fastholdes med urokkelig konsekvens, så arbejdsmarkedets parter får det fulde ansvar for egne anliggender og må bære de fulde risici. Organisationsfriheden i enhver betydning af ordet værnes og respekteres.

En økonomisk politik efter disse retningslinjer er retsforbundets alternativ til socialdemokratisk statsstyring og bureaukrati samt til de borgerlige partiers varetagelse af spekulations- og kapitalinteresser.

Retsforbundets politik forener markedøkonomien med social retfærdighed. Den fjerner præmieringen af passive investeringer og belønner de aktive investeringer. Den vil kunne bringe renten ned og beskæftigelsen op. Den vil skabe et effektivt og konkurrencedygtigt erhvervsliv og nedbringe dets omkostninger. Den vil dæmpe inflationen og stoppe skatteplyndringen. Det vil være en nødvendig politik, men langtfra en behagelig politik. Den vil være et opgør med Danmarks snærende bindinger til EF og med indflydelsesrige kapitalinteresser. Den vil også være et opgør med organisationsinteresser og med socialistisk filosofi.

Retsforbundet hverken kan eller vil affinde sig med, at ¼ million arbejdsløse og i titusindvis af danske virksomheder skal betale krisens omkostninger. Dem skylder vi at ændre den økonomiske politik, så optimismen, dynamikken og troen på fremtiden kan genskabes, så det kan betale sig at gøre en arbejdsindsats, at investere i arbejdspladser.

Der er næppe holdt en åbningstale så rig på løfter som den, statsministeren holdt. Men hvad er realiteterne, hvad er baggrunden for disse løfter, som statsministeren udstedte til os i tirsdags? Ja, det er jo, at arbejdsløsheden er vokset med 50 pct. siden i fjor, at vi nu har ¼ million arbejdsløse, at udenrigsgælden har passeret de 110 mia kr., at underskuddet

på statsfinanserne i 1982 forventes at blive 41 mia kr. og ifølge Steffen Møller i Børsen i dag måske snarere 55 mia kr. i 1982. Til trods for disse dystre kendsgerninger udsteder regeringen i åbningstalen bl. a. følgende løfter: folke- og invalidepensionisterne skal have mere, efterlønsmodtagerne skal have mere, de samgifte skal der også sørges for, børnefamilierne skal hjælpes, de arbejdsløse skal have mere, de uddannelsessøgende skal have mere, indvandrerne skal have tilskud, og statens intervention i kulturlivet skal forøges. De valutaskabende erhverv skal hjælpes med statsmidler, og de valutabesparende erhverv skal også tilgodeses med statsmidler. Erhvervene skal hjælpes over en bank, ikke mindst fremstillingsvirksomhederne, men også andre. Landbruget skal have, gartneriet skal have, fiskeriet skal have, håndværket skal have, byggeriet skal have, industrien skal have, og genbrug skal der ydes støtte til. Der skal ydes øget støtte til eksporten og til teknologi, rentetilskud, K-lån, gældssanering, jobtilbud, jobskabelse og en øget udgiftsindsats inden for de offentlige virksomheder.

Alle disse løfter udstedes gavmildt til alle mulige grupper; der er næsten ikke den gruppe, der ikke er med. Men hvordan vil man f. eks. gennemføre en selektiv kreditpolitik, når det ifølge nationalbankdirektør Hoffmeyer er således, at allerede i dag er 52 pct. af den samlede lånemasse på en eller anden måde subsidiert af staten? Men man vil altså gå videre ad den vej. Resultatet bliver, at de, der ikke får del i disse milde statsgaver, kommer til at betale des mere, bl. a. over skattebilletten. For hvor kommer pengene fra? Der står nul i åbningstalen derom, ja, der står endda, at skattetrykket skal søges bevaret uændret. Om nogen dog kan tro på det!

Der er heller ikke ét ord om besparelser, ikke ét ord om offentlige besparelser.

Der er fire sikre følger af dette. Den ene er, at skattetrykket bliver forøget, for før eller siden må pengene kræves ind. Den anden er øget gældsætning, for det kan formentlig ikke engang klares over skatterne; man må altså sætte gælden yderligere i vejret, til trods for at den er så enorm, som den er. Den tredje sikre følge er højere rente, som om det lige var det, vi havde brug for, og den fjerde sikre følge, som allerede nu viser sig ifølge statistikken, er mere inflation.